

Când am venit eu pe lume, cerul era brăzdat de străfulgerări verzui, iar geamurile păreau crăpate în lumina lor. Tușa Honey s-a jurat că a fost cea mai groaznică furtună pe care a văzut-o vreodată. Mami, la rândul ei, a povestit că în timpul travaliului, între contracții, număra țiglele care zburau prin dreptul ferestrei. Iar când a început să blesteme din cauza durerii, vântul i-a dus cuvintele colorate peste mări și peste țări.

Tati făcea ture după ture după ture pe hol. Mami țipa, vântul vâjâia și tunetul bubuia. Și când vârfurile copacilor îndoiiți de furtună au atins pământul, am apărut eu.

Tati a intrat grăbit să o sărute pe Mami. Mi-a povestit că a zâmbit cu gura până la urechi când m-a luat în brațe. Eu m-am zvârcolit atât de tare în brațele lui, că m-a numit Twister¹. A fost o tornadă care i-a alungat orice urmă de culoare din păr.

Trebuie să fi făcut eu ceva care să-l fi speriat rău de tot, pentru că nu l-am mai văzut de șase luni, trei zile și patru ore.

¹ Tornadă, în limba engleză

Tușa Honey mi-a zis că dispariția lui Tati i-a frânt, pur și simplu, inima lui Mami. Cred că și tu te-ai simți rău dacă ți-ar face cineva inima bucăți.

Tati zicea că Mami avea cel mai frumos zâmbet din Culleroy. Înainte ca el să ne părăsească, ea obișnuia să fredoneze mai ceva decât păsările cântătoare. Acum însă e tăcută ca o umbră. Îmi dau totuși seama întotdeauna când Tati e prezent în gândurile ei: Mami e cu mine în cameră, dar se află, totodată, în cu totul altă parte. Tușa Honey a zis că e imposibil ca cineva să fie în mai multe locuri în același timp. Dar eu cred că se înșală în privința asta.

Odată, când am încercat să mă furișez pe lângă câinele meu, Point, fără să-l trezesc, am auzit-o pe Mami plângând. Am tras cu ochiul prin deschizătura ușii. Tușa Honey îi spunea lui Mami că nimic din ceea ce ar fi spus sau făcut ea nu l-ar fi putut îndepărta pe Tati, pentru că el ne iubea mai mult decât orice pe lume. Cred că și Mami se învinuia pentru dispariția lui.

Eu sunt copia fidelă a lui Tati. Cu excepția faptului că părul meu nu e alb. E blond-roșcat. Am, ce-i drept, ochii lui albaștri, mai albaștri decât albastrul. Dar el nu are, ca mine, o strungăreață între dinții din față, printre care să fluiera. Pe asta am moștenit-o de la Mami.

Am învățat foarte repede să merg. Când am putut să alerg, Mami, Tușa Honey, Tati și Point mă fugăreau iar și iar și iar de jur-împrejurul fermei. Râdeam în hohote. Făceam găinile să zboare și făceam caii să zboare. Făceam chiar și porcii să zboare. Când Tati mă prindea, mă arunca în sus și puteam atinge raiul. Uneori ajungeam atât de sus, încât credeam că o să mă lovesc cu capul de soare.

Mami a hotărât să nu mă trimită la școala din Culleroy. Știa că aveam atenția și concentrarea unei găze curioase, așa că m-a scos în natură, să învăț despre culori, și forme, și plante, și animale. Și când m-a învățat ortografia, obișnuiam să citim povești, cu voce tare, la umbra

merilor. Tati se oprea uneori să vadă de ce chicotim. Aritmetica nu era însă prea amuzantă. Să urmăresc cocoșul negru care se învârtea pe acoperișul hambarului, pe Tati care lucra pământul sau norii care jucau leapșa în înaltul cerului era infinit mai interesant.

Norii erau grozavi. Le puteam vedea chipurile. Uneori se transformau în sirene sau în dragoni sau în cranii sau în lebede. Și îmi plăcea cât erau de sensibili. Își schimbau culoarea când erau triști și apoi plâneau. Mi-ar plăcea ca eu și Point să petrecem cândva o zi pe unul dintre ei. Și, când vom fi obosit de atâta țopăit încoace și-ncolo, ne vom opri să admirăm pământul care se așterne sub noi în timp ce plutim.

Mami nu mă mai învață ortografia sau aritmetica. Nu de când Tati s-a făcut nevăzut. Într-o dimineață, la puțin timp după dispariția lui, când ea era încă în pat și Tușa Honey se dusesse la câmp să planteze semințele, eu și Point ne-am furișat afară să vedem dacă nu cumva îl putem găsi. Point a alergat drept spre un tufiș și a început să-l adulmece. Dar, în loc de Tati, a găsit un vechi porumbel din lemn. Apoi am întărâtat furnicile cu un băț. Și am prins fluturi cu mâna. Și am descoperit șopârle ascunse pe sub pietre. Aveau câte trei dungi albe pe spate și se mișcau iute ca vântul. Mai iute chiar.

Point m-a dus în ținutul iepurilor. Aceștia săpaseră o mulțime de găuri și lăsaseră în urmă o sumedenie de guguloaie mici. Sigur făceau mult caca.

Soarele ardea cu putere, așa că ne-am îndreptat spre pârâu. Apa lui maronie cânta trecând peste pietrele verzi și blănoase. Point mi-a arătat cum să mă răcoresc tăvălindu-mă în noroi. Asta m-a făcut să râd, dar apoi mi-am amintit de Tati. Ne-am grăbit spre casă, să vedem dacă nu cumva se întorsese. Mami și Tușa Honey ne așteptau în bucătărie. Mami avea ochii roșii, iar Tușa Honey s-a încruntat la mine. M-a zis să nu mai plec niciodată să rătăcesc de una singură. Apoi i-a spus lui Mami că întreg orașul o să creadă că am crescut printre purceluși. A avertizat-o că a sosit timpul să nu mă mai țină pe lângă fusta ei, să mă lase mai liberă.

Treaba e că, de fapt, Mami nu mă ținea lipită de ea.

Mami a trântit ușile cu zgomot, dar suspinele ei erau atât de puternice, încât cocoșul negru de pe acoperișul hambarului se învârtea și se învârtea și se învârtea...